

E crud balsamul de rubin II

Lorena Craia

Eu mă îndepărtez și cad în mine,
Mă reșez pe jilțul sufletesc,
Afară plouă-ntruna cu rubine
Și-nvăț cu mine însămi să vorbesc.

La stânga am cristelniți ruginite -
Asceții mei, odată, se rugau
Pentru păcatele nebănuite
Ale celor ce au și parcă n-au.

La dreapta mi se-așază porumbelul,
Mai gri ca albul ce era odat',
În față, oaia îmi desface mielul
De blana înnegrită de-mpărat.

Și știu că stau cu spatele spre tine,
Dar nu mi-e teamă, pot să te ignor,
Pentru că sunt născută din rubine
Ce ard înflăcărate până mor.

Nu-mi este teamă de-al tău întuneric,
Pe care pot să-l luminez, privind
În ochii tăi diavolești, de cleric,
Cu tot ce eu am învățat fiind.

Podoabele de fier mă țin legată
De jilțul de pe care-mpărățesc
Și-oricât aş fi acum de-ngreunată,
Eu tot mai mult pe mine mă iubesc.

*

Și, dintr-un întuneric nesfârșit,
Zvâcnirea lui a fost cumva fatală,
Lumina din rubine m-a ferit,
Iar el s-a destrămat la mine-n poală.

Sărmane înger negru, inutil,
Să crezi că pot să-ți fiu a casei ușă?
Acum chiar și umilul e umil,
Când văd cum arzi în flăcări și cenușă!

Sărmane înger negru și naiv,

Pesemne ai jucat jocul greșit,
Pentru că mie-n loc de incisiv
Îmi crește numai dinte de granit.

Esența îți absorb ca pe-o licoare,
Să te absorb pentru o veșnicie
Și-n suflet îmi va crește-o altă floare,
Cu frunza și petala rubinie.

*

Acum, pe jilțul meu, e pace iar
Și albu-i tot mai alb de porumbel,
Iar oaia îmi aduce azi în dar
Blana-nnegrită de la vechiul miel.

Podoabele de fier s-au desfăcut,
S-au preschimbat în păsări călătoare:
Pe una am trimis-o în trecut,
Să-mi fie-n asfințit rază de soare,

Pe alta am încălecat, zâmbind,
Cu brațele am prins-o ca-ntr-o chingă
Și-n zborul ei am tot zburat, iubind,
Lăsând iubirea, veșnic, să învingă.

10 septembrie 2016, Constanța